

Jyllands-Posten, at Vagn Ry Nielsen nævner, at de gerne vil se på det, og Kresten Philipsen fra Amtsrådsforeningen siger, at de står med problemer af forskellig karakter, og det er ikke bare noget med ventelister. Det er de mennesker, som er på sygedagpenge i meget, meget lange forløb, og de forløb er blevet længere, hvilket man kan se ud af statistikken. De vil jo gerne være med til at gøre noget, de har altså en tro på, at man godt kan, at man med ændringen her kan få bedre redskaber til at gøre det i fællesskab.

Jeg vil gerne spørge CD's ordfører: Den ordning, vi har, hvor staten betaler penge, kan staten bruge de mange penge, 4,3 mia. kr., til bedre behandling i dag?

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Staten har jo påtaget sig den opgave løbende at forsøge at ændre på de forhold, som SF peger på i sit forslag, og det gør man jo ved at sætte ind på de områder, hvor det drejer sig om at få mennesker, der går på sygedagpenge, hurtigere i gang, og det synes jeg i høj grad man har haft held med.

Jeg vil da gerne diskutere det her problem, jeg tror bare ikke på, man kommer uden om det ved en omlægning. Det ville så sige, at amterne skulle få en større forpligtelse til at drive sygehusvæsenet. Så bliver det efter en costbenefit-metode, hvor vi tager dem først, det bedst kan betale sig at behandle. Det vil jeg ikke være med til.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Det er sådan, at på det sociale område har man jo også delt finansiering inden for forskellige områder, og der kan amt og kommune jo godt i fællesskab finde løsninger. Det område her involverer jo så mange forskellige aktører med speciallægeerklæringer, sygehusbehandling, speciallæger og spørgsmålet om, i hvilket omfang kommunerne sætter aktiviteter i gang. Derfor må det da være indlysende, at man får et bedre redskab her.

Men CD vil åbenbart ikke give den mulighed, men bare sidde tilbagelænet og sige: Jamen vi vil altså bare have det, som det er i dag, og så kan man fortsat konstatere de her stigninger, og man hjælper ingen mennesker. Man kan hjælpe flere med det her.

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Fru Anni Svanholt ledte lidt efter, hvad hun dog skulle spørge mig om.

Forinden blev der sagt, at det er da indlysende. Nej, det er ikke indlysende, det er det slet ikke for CD, og det fremgår heller ikke af beslutningsforslaget, at det skulle være en indlysende idé at lægge det om, så vi siger stadig væk nej.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten er som forslagsstillerne her imod kassetænkning i den offentlige sektor. Det er det, der gør, at man skubber mennesker rundt i forskellige systemer, skubber dem måske nogle gange helt ud, ud fra, hvad der bedst kan betale sig økonomisk. Man tilkender mennesker pension, hvis man synes, at det kan betale sig, man undlader at tilkende syge mennesker pension, hvis man ikke synes, det kan betale sig.

Jeg vil i det hele taget sige, at nogle af de skrækkeligste eksempler på mishandling af mennesker i de offentlige systemer er de steder, hvor det rigtig er muligt at boltre sig med kassetænkning, og det er vi grundlæggende imod.

Desværre er det her forslag jo ikke noget opgør med kassetænkning, det er bare en anden form for kassetænkning. Det står også i bemærkningerne. SF skal da have den ros, at man er selvkritisk i sit forslag og siger, at det *kan* føre til kassetænkning, og så kommer man med en løsning om, at for at undgå det, skal der være krav om ligebehandling af borgerne i sundhedssystemet, og at det er den samlede aktivitet i sundhedssystemet, som skal øges.

Ja, det er jo det, der er løsningen. Man behøver slet ikke at flytte rundt på kasserne, man skal bare gøre det, der også står i bemærkningerne. Det, der er humlen i det hele, er, hvordan vi får styrket borgernes sociale rettigheder, hvordan vi får sørget for, at det offentlige virkelig kan stille de tilbud til rådighed, der er brug for.

Jeg tror, at vi skal tage en generel diskussion om finansieringen af sociale ydelser. Skal vi overhovedet have et system, hvor menneskers forsørgelse er afhængig af forskellige kasser? Skulle vi måske i stedet for have et system, hvor forsørgelsen er garanteret af staten? Er man syg, er man arbejdsløs, er man blevet gammel, kan man ikke forsørge sig selv, så garanterer staten for forsørgelsen uden vilkår, uden betingelser.

Man skal da sikre forsørgelse i det her samfund, og derefter kan vi sige, at så skal man ikke tænke på pengene. Når man tager stilling sund-